

TKO JE OD VAS BEZ GRIJEHA?

5. nedjelja korizme, C

Pismoznanci i farizeji dovode pred Isusa ženu uhvaćenu u preljubu. Prema Mojsijevu Zakonu treba biti kamenovana. I oni sada traže Isusov pravorijek. Bude li Isus rekao da je valja pogubiti prema Zakonu, onda u vodu pada njegov navještaj o Božjem milosrđu i, što je još gore, Isus dolazi u sukob s rimskom vlašću koja samo sebi pridržava pravo smrtne osude. Bude li Isus, naprotiv, rekao da ženu valja poštediti, onda bi on došao na glas kao onaj koji ne poštuje Zakon. Dakle, htjeli su Isusa dovesti u veliku nepriliku i staviti u pitanje njegov ugled. Međutim, u onom je mnoštvu zacijelo bilo i onih kojima nisu te spletkе bile u glavi nego su jednostavno „revnovali za Zakon“ i htjeli vidjeti kako se on i izvršuje na jednoj očiglednoj grešnici. I nisu htjeli propustiti taj spektakl.

Ali, što ja to vidim? Eno i mene u toj skupini „pravednika“ koji se spremaju osuditi. Vidim ispred sebe meni dobro poznatog čovjeka koji se naglo obogatio ovih posljednjih godina, ili onoga koji se pravi važan, ili onoga što je bezdušan prema mojoj muc i potrebi. Vidim čovjeka koji mi je dobrano „stao na žulj“, kojem očigledno ništa nije sveto, koji ne poštuje ni Boga ni čovjeka, ni prijatelja ni neprijatelja, ni oca ni majku, ni brata niti ovu zemlju. Tako ja to barem vidim. I kažem Isusu: Vidiš kakav je. Izvrši nad njih svoju pravdu!

No, Isus šuti. Pognute glave piše po pijesku. No svjetina (i ja u njoj!) sve više navaljuje tražeći od Isusa da bez uvijanja kaže treba li izvršiti smrtnu presudu ili ne. A Isus (svaka mu je riječ blagoslovljena!) ne dižući glave kratko veli: „Tko je od vas bez grijehа, neka prvi baci kamen.“ I nastavi dalje pisati.

I svi ostajemo bez riječi. Odjednom mi tolike slike prohujaše glavom. Samo kad se sjetim svojih padova i lutanja, ludosti i bezdušnosti... Okrećem se i polagano odlazim. Zajedno s farizejima i pismoznancima. I sad tek vidim kako sam se među njih umiješao. [to mi je ovo trebalo?

Doista, što nam to treba? Zašto ljudi uopće imaju potrebu druge osuđivati, na druge „bacati kamenje“? Pustimo li po strani sudstvo i zakone, upitajmo se, otkuda u meni tolika potreba da sudim, štoviše, „izričem smrtnu presudu“? Bojim se da je istina u ovome slučaju posvema prizemljena i ne baš povoljna za mene koji tako rado posizem za kamenjem. To se vidi već u malene djece: vidim li drugoga kako griješi upirem prstom dižem dreku. Time u isto vrijeme skrećem pozornost sa sebe. I svoju vlastitu pozornost, i pozornost drugih. Jer, ja sam dobar, ja sam u redu, a vidi onoga tamo! Treba ga doista oštro kazniti...! A Isus mi mirno poručuje: „Ako misliš da si ti bez grijehа, možeš prvi na nj baciti kamen.“ Tako mi Isus pokazuje kako je moj grijeh dvostruk: jer preuzimam od Boga sudačku stolicu i jer ne gledam na samog sebe i ne težim za obraćenjem.

To je jedino pravo pitanje. Poziv da čovjek pogleda na sebe, u vlastitu nutrinu. Ne samo zbog toga što ne bi bilo u redu miješati se u tuđe posle, nego zbog mene samoga. Da vidim što se to u meni krije. Da ne zapustim sama sebe. Jer na ovome svijetu jedino što stvarno mogu promijeniti jesam ja sam. Samo sebe mogu sigurno mijenjati. Druge? Svijet? Svjetsku politiku? Prijatelje? Neprijatelje? Vlastitu djecu? Ne i ne!

I na koncu, kako završava ova zgodba? Ja, grešnik, sudim i osuđujem. Isus, pravednik, oprašta.
Dokle smo mi to došli? Smiluj nam se, Bože!

Zvonko Pažin